

Irodalom Krúdy-napok az író 134. születésnapjára

Szindbád nem ment haza

Kácsor Zsolt

A múlt hétvégén Nyíregyházán megrendezett Szindbád Fesztiválon engem mindössze két dolog emlékeztetett *Krúdy Gyulára*: az egyik az a virágokkal elhalmozott, Bessenyei téri emlékműve, amely legalább őt magát ábrázolja, a másik pedig a sült kacsacomb, amelyet vasárnap a sóstói 424-es vendéglőben ettem, tekintettel arra, hogy Krúdy bizonyosan kóstolt kacsát. Mindettől eltekintve az író 134. születésnapja alkalmából megrendezett, háromnapos Szindbád Fesztivál ezúttal olyan vérszegényre sikerült, mint egy túlsütött bélszín – s ígérem, több obligát gasztronómiai hasonlattal nem élek, pedig az ilyesminek szoktak örülni azok, akik nosztalgikusan gondolnak Krúdyra, holott már csak anynyi rémlik nekik róla, hogy egyszer beöltözött *Latinovits Zoltánnak*, s velőcsontot evett valami régi filmben. De nem akarok igazságtalan lenni, mert hogy a nyíregyházi rendezvénysorozat nem volt közhelyes: pontosabban a szervezők még azzal sem próbálkoztak, hogy közhelyesek legyenek. Nem, nem ültettek vörös postakocsiba századeleji jelmezbe bújt színészeket, a korzón nem dobáltattak velük rózsaszín szerelmes levélkéket, s nem mérték bő habbal a sört. Pedig a zseniális Mester ezt is elbírt volna. E helyett mit kapott? Virágokat az emlékművére, koszorút a Szent István utcai szülőházára, képzőművészeti tárlatot a Pál Gyula Teremben és szoborkiállítás a Júlia Fürdőben, mindig és mindenhol bevezethető mutatóanyagokat a főtéren, irodalmi műsort a könyvtárban, Sós-

Krúdy-ünnep Krúdy nélkül

A SZERZŐ FELVÉTELE

tógyógyfürdőn koncertet a zeneiskolásoktól, s külön menüsort a már említett 424-es vendéglőben, ahol az író állítólagos kedvenc ételeit szolgálták fel, köztük azt a bizonyos kacsát.

Az irodalmi műsort Krúdy hatása napjaink íróira címmel hirdették meg, és e cím bizony sokat ígért. Azt hittem, színvonalas elemzéseket hallok majd arról, hogy a Mester miképpen hagyta ott a keze nyomát mondjuk *Bácher Iván*, *Cserna-Szabó András*, *Darvasi László*, *Esterházy Péter* és *Fehér Béla*, vagy akár más, nyírségi kötődésű írók műveiben. De nem. A könyvtárban a szabolcsi írók társaságának néhány tagja olvasta fel saját írásait, amelyek közül némelyik valóban Krúdyhoz szólt ugyan, de nem állítanám, hogy a felolvasás – leszámítva *Nagy Zsuka* és *Gyekiczky András* egy-

egy szövegét – különösebb élményt nyújtott volna. Amin kissé csodálkoztam, elvégre e szabolcsi írók a város nagyszerű irodalmi orgánumának, a ma már csak online módon létező A Vörös postakocsinak a szerzői, s ebbéli minőségükben éppen tőlük várná el az ember, hogy érvényesen és komolyan nyilvánuljanak meg. A műsorukat sajnos nem is bírtam egy óránál tovább. Apropó, ha már a lapot emlitem: A Vörös postakocsi azzal tiszteltgett az író előtt, hogy a születésnapjára időzítette a Krúdy család egykori ingatlanára, a Mester szülőházára vonatkozó tervek megjelentetését. Az *Onder Csaba* irodalomtörténész által készített, most először nyilvánosságra hozott koncepció szerint az épületben – mint Onder írja – hangsúlyosan Krúdy és a századelő polgári világát kívánják bemutatni interaktív módon, az időutazás illúziójának megteremtésével. A terv fontos eleme, hogy a Krúdyházból nem halott múzeumot, hanem pezsgő kulturális teret akarnak csinálni, így itt helyeznék el a Vörös postakocsi szerkesztőségét, a városi fotóklubot, a Magyar Rádió helyi archívumát, a pincében színházi és zenei produkcióknak kapnának helyet.

Ha az elképzelések megvalósulnak, elképzelhető, hogy lesz még olyan Krúdy-fesztivál Nyíregyházán, amelyre Szindbád tényleg hazamegy – múlt hétvégén ugyanis nem volt otthon. Ráadásul kedvenc levesét alaposan elsózták, a petrezselymes krumpli hideg volt, a sült mellé adott párolt káposzta pedig tocsogott az olajban. De legalább féláron adták – amit az örökösén pénzzavarban élő Mester nagyon is helyeselné.